

δήση τὸν ἄρτον τοῦ με ζημίαν τοῦ δημοσίου ταμείου.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς τῶν ἐγκληματιῶν ἐκείνων ἐκαλεῖτο Ὀλιβερ, οὐδ' εἰζεύρε τι περὶ τοῦ παιδός, ἡ Νάνσυ ὑπῆγε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν ἐκεῖνον ὑπάλληλον μετὰ τὸ ἐκ βραδωτοῦ ὑφάσματος ἐσωκάρδιον, περὶ οὗ ἐποιήσαμεν ἀνωτέρω λόγον, καὶ μετὰ κλαυθμῶν καὶ θρήνων, ὧν τὴν ἐντύπωσιν ἐπηύριζανε κινουσα τὴν κλεῖδα καὶ τὸ καλὰθίόν της, ἐζήτησε τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφούλην της.

«Δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀγαπητή μου, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος.

— Ποῦ εἶναι; ἀνεκραύγασεν ἡ Νάνσυ ἀπελπισ.

— Ὁ κύριος τὸν ἐπῆρε, ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος.

— Ποῖος κύριος; ὦ Θεέ μου! Θεέ μου! Ποῖος κύριος;» ἐκραύγασεν ἡ Νάνσυ.

Ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἀσυναρτήτους ταύτας ἐρωτήσεις ὁ ὑπάλληλος ἐπληροφόρησε τὴν κατατεθλιμμένην ἀδελφὴν ὅτι ὁ Ὀλιβερ ἐπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὸ ἀκρατήριον τοῦ πταισματοδικείου, ὅτι ἠθώθη διότι ἐκ τῆς καταθέσεως ἐνὸς μάρτυρος ἀπεδείχθη ὅτι τὴν κλοπὴν διέπραξεν ἄλλος, ὅτι ἀναίσθητος μετεκομίσθη ὑπὸ τοῦ μνηστοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τούτου, ἥτις θὰ ἔκειτο πλησίον τῆς Πέντονβιλλ' διότι τοιοῦτό τι ὄνομα εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην.

Ἡ νεάνη ὑπὸ στυγνῆς ἀπελπισίας καταληφθεῖσα, ἐφθασε κλονουμένη μέχρι τῆς θύρας. Εἶτα ἀναλαβούσα τὸ βῆμά της, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἰουδαίου διὰ τῆς μικροτέρας ὁδοῦ.

Ὁ κύριος Μπίλ Σάικς, μόλις ἀκούσας τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν τῆς Νάνσυ, ἐκάλεσε τὸν κύνα του, ἐφόρσε τὸν πῖλόν του, καὶ ἐζήληθεν ἐν σπουδῇ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀποχαιρετῶν τὴν συντροφίαν.

«Πρέπει νὰ μάθωμεν ποῦ εἶναι, φίλοι μου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος συγκεκριημένος. Πρέπει νὰ τον ἐπανεύρωμεν. Τσάρλυ, πρέπει νὰ τρέξῃς εἰς ὅλα τὰ μέρη πρὸς ἀνακάλυψίν του, μέχρις οὗ μοι φέρῃς εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ. Νάνσυ, ἀγαπητή μου, πρέπει νὰ μου τὸν εὑρῆτε. Πῶς θὰ κάμετε, σκεφθῆτέ το μόνοι σας, σὺ καὶ ὁ Ἀπανωλαδιᾶς. Περιμείνατε ὀλίγον, προσέθηκεν ἀνοίγων διὰ χειρὸς τρεμούσης ἐν συρτάριον. Νὰ χρήματα, φίλοι μου. Τὸ ἐργαστήρι θὰ το κλείσω ἀπόψε' εἰξεύρετε ὅμως πάντοτε ποῦ θὰ μ' εὑρῆτε. Μὴ μένετε ἐδῶ οὐδὲ στιγμὴν, οὐδὲ λεπτόν, φίλοι μου!»

Καὶ ταῦτα λέγων ὠδήγησεν αὐτοὺς μέχρι τῆς κλίμακος' εἶτα κλείσας ἐπιμελῶς τὴν θύραν καὶ διὰ μοχλῶν στηριξας αὐτὴν, ἐξήγαγε τῆς κρύπτῃς τὴν πυξίδα, ἣν ἄκων ἔδειξεν εἰς τὸν Ὀλιβερ, καὶ ἤρχισε νὰ κρύπτῃ ἐν σπουδῇ εἰς τὰ ἐνδύματά του τὰ περιεχόμενα ἐν ταύτῃ ὥρολογικα καὶ κοσμήματα.

Ἐν ᾧ κατεγίνετο εἰς τὴν ἀσχολίαν ταύτην, ἐφριξεν ἀκούσας κρουομένην τὴν θύραν

«Ποῖος εἶναι; ἀνεκραύγασε ζωηρῶς καὶ μετὰ τρόμου.

— Ἐγώ! ἀπεκρίθη ὁ Ἀπανωλαδιᾶς διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου.

— Ἐ! τί τρέχει! τί θέλεις; εἶπεν ὁ Ἑβραῖος μετ' ἀνυπομονησίας.

— Ἡ Νάνσυ θέλει νὰ μάθῃ ἂν πρόπη νὰ τον φέρωμεν εἰς τὸ ἄλλο σπίτι, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Ναι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἑβραῖος' ἀδιάφορον ποῦ θὰ εὑρεθῇ. Ἄλλ' ὅμως νὰ τὸν εὑρῆτε, νὰ τον εὑρῆτε, αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαῖον. Μὴ φοβεῖσθε, καὶ εἰξεύρω ἐγὼ τί θὰ κάμω κατόπιν.»

Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ὑπετονθόρυσεν ὀλίγας λέξεις καὶ κατῆλθεν ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, ὅπως φθάσῃ τοὺς ἄλλους.

«Ἐως τώρα δὲν ἄνθισε, ἐσκέφθη ὁ Ἑβραῖος ἐπαναλαβὼν τὴν διακοπείσαν ἐργασίαν του. Ἐὰν ἔχῃ σκοπὸν νὰ μας παραδώσῃ εἰς τοὺς νέους τοῦ φίλους, ἔχομεν καιρὸν νὰ του κόψωμεν τὴν σφυρίκτρα.»

**Ἐπιτα συνέχεια.*

**Π

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ὁ ἐν Παρισίοις ἀναπαυομένης τοῦ «Χρόνου» Βλόβιτς, οἰκειωθείς ἐπ' ἐσχάτων ἐν Βερολίῳ μετὰ τοῦ Βίσμάρκ, δημοσιεύει τὰς ἐκ τῆς οἰκειώσεως ταύτης περιεργωτάτας ἐντυπώσεις του. «Θάμβος κινεῖ, γράφει ὁ κ. Βλόβιτς, ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς τρομερᾶς φήμης τοῦ Βίσμάρκ καὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θεάματος τῆς οἰκογενείας, ἧς ἐν μέσῳ ἀναπαύεται ἐκ τῶν ἀγῶνων τῆς πολιτικῆς. Οὐδὲν ἀπλούστερον καὶ συγκεκριητικώτερον τοῦ εὐσεβάστου καὶ σιωπηλοῦ ἐνθουσιασμοῦ, δι' οὗ περιστοιχίζουσι τὸν ἀρχικαγκελάριον ἢ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του. Οἱ οἰκειοὶ του λατρεύουσιν αὐτὸν ὡς ἡμίθεον, περιποιῶνται δ' αὐτὸν ὡς παιδίον, ὁ δὲ πρίγκηψ ὑποβάλλεται εὐπειθῶς εἰς τὴν τυραννίαν ταύτην τῆς ἀγάπης. Ἀκούων τις αὐτὸν ἀστεϊζόμενον μετὰ τῆς οἰκογενείας του ἐκπλήττεται ἐπὶ τῇ σαφηνείᾳ, μεθ' ἧς ἐκφράζεται, ἐπὶ τῇ χάριτι, ἣν ἐπιδεικνυσιν ἐν τῇ οἰκειότητι, καὶ ἐπὶ τῇ ἀπροσμαχίτῳ δυνάμει τοῦ χαρακτήρος του, ἥτις μεταβάλλει πᾶσαν λέξιν του εἰς νόμον. Ἐνῶ ἀναπαύεται φυσικώτατα, δύναται τις νὰ ᾗ βέβαιος ὅτι μία κίνησις τῆς χειρὸς του ἀρκεῖ, ὅπως καταστρίψῃ πάντα πολέμιον καὶ ἄρῃ ἐκ μέσου πᾶν πρόσκομμα. Ἦκουσα αὐτὸν τῇ 2 Ἰουλίου λέγοντα ἐν παρόδῳ ὅτι μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ τηλεγράφου τὰ Συνέδρια δὲν ἔπρεπε νὰ διαρκῶσιν ὑπὲρ τὸν μῆνα, ἔκτοτε δ' ἤμην βέβαιος ὅτι τὸ Συνέδριον ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ ἕνα μόνον μῆνα. Πολλοὶ παρετήρησαν ὅτι ὁ Βίσμάρκ ὀμιλῶν δισταζει πολλάκις περὶ τὴν ἐκλογὴν λέξιος' ἀλλ' ἡ λέξις ἀπαξ ἐκλεχθεῖσα κέκτηται

αθηματικὴν ἀκρίβειαν, ἢ δ' ἐξ αὐτῆς ἐντύπω-
σις εἶναι ἐμβριθέστατα ὑπολελογισμένη. Δὲν πε-
ρὶ φρονεῖ τὴν ἀνθρωπότητα, ὡς ἐβόρεθη, δὲν πι-
στεύει ὅμως εἰς τὴν ὑπαρξίν μεγάλων ἀνδρῶν.
Φρονεῖ ὅτι αἱ πολιτικαὶ ὑπολήψεις ὀφείλονται
εἰς τυχαίας καὶ ἀπροσβόλους συμπτώσεις, μει-
διᾷ δὲ δυσπίστως δόσκει προφερόμενα
λόγια ἐξ ὀφθαλμῶν πολιτικῶν. Εἶναι ἴσως ἐκ τῶν
λόγων ἀνδρῶν ὁ μόνος ἀνώτερος τῆς κολοσσιαίας
φήμης του καὶ λόγῳ ἀρετῶν καὶ λόγῳ ἐλαττω-
μάτων. Ἡ περιφρόνησις του πρὸς τοὺς ἄλλους
εἶναι ἀναμειγυμένη μετὰ μεγάλης δόσεως ἐμπι-
ροσύνης πρὸς αὐτόν. Ἡ ἔμφυτος αὐτοῦ ὑποψία κα-
θιστᾷ αὐτὸν ἀδιάφορον πρὸς τὸν ἔπαινον καὶ εὐαι-
σθητότατον πρὸς τὸν ψόγον. Εἶναι τοσοῦτον πε-
πεισμένος περὶ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ ἀναμαρτησίας,
ὥστε θεωρεῖ τὸν πανηγυρισμὸν ὡς αὐθάδειαν
καὶ τὴν μομφὴν ὡς βλασφημίαν. Ὅμιλεῖ περὶ
τῶν ἄλλων μετ' ἐπιφυλάξεως, οὐχὶ ἐξ ἐπιεικείας,
ἀλλὰ διότι φρονεῖ ὅτι πᾶσα κρίσις διερχομένη
διὰ τῶν χειλέων του εἶναι ἱστορικὴ ἐτυμηγορία
καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἄνευ θαυμασίου τινὸς προ-
σόντος θὰ ἦτον ὁ κινδυνωδέστατος τῶν ἀνθρώ-
πων. Σέβεται τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ θεωρεῖ ἑαυτὸν
ὡς τὴν προέχουσαν μορφὴν τῆς ἐποχῆς καὶ πι-
στεύει ὅτι ἡ ἱστορία οὐδεμίαν θὰ προσάψῃ αὐ-
τῷ πράξιν ἀμαυροῦσαν τὴν φήμην του. Ὀλίγον
ἐνδιαφέρει αὐτὸν ἔαν θὰ κατακριθῆ ὡς τραχὺς
καὶ ἀμελιτικός, ὡς ἀσπλάγγως καταδιώξας
τοὺς ἀντιπάλους του, ὡς θυσιάσας μυριάδας ὑ-
πάρξων, ὡς παρακωλύσας τὴν ἀνάπτυξιν τῶν
ἐλευθεριῶν τῆς χώρας του, ὡς εἶρων ἐν λόγοις
καὶ ἀντιδραστικὸς ἐν ἔργοις, ὡς ἀξίων ἐξ ἄφρο-
νος ὑπεροφίας νὰ διέπῃ αὐτογνωμόνως τὰς τύ-
χας τοῦ ἔθνους του, ὡς ῥιπτόμενος εἰς πᾶσαν
ἐριδία καὶ μὴ ἀποδεικνύων ἐνώπιον οὐδεμιᾶς βίας.
Τὰς κακίας ταύτας, ἀποτελέσματα ὑπεροφίας
καὶ τόλμης, ἀποδίδει ἡ ἱστορία εἰς πάντα μέ-
γαν ἄνδρα. Ἄλλ' ὅ,τι ὁ Βίσμαρκ δὲν ἀνέχεται
εἶναι ν' ἀποδίδονται αὐτῷ μικρὰ καὶ συνήθη
ἐλαττώματα, ψεῦδη ἢ ἀτιμία. Χυδαία πρόληψις
εἶναι ὅτι ὁ διπλωμάτης εἶναι ἐξ ἀνάγκης ψεύ-
στης. Ἡ ψευδολογία ὡς διπλωματικὸν ὄπλον
κατέστη ἄχρηστος, ἢ χρησιμεύει μόνον εἰς ἀν-
θρώπους μετρούς. Δὲν εἶναι τὸ ὄπλον τοῦ Βί-
σμαρκ. Δὲν λέγει πᾶν ὅ,τι φρονεῖ, ἀλλ' ὅ,τι λέ-
γει εἶναι ἀληθές. Περιφρονεῖ τὰς μικροπονηρίας.
Κέκτῃται καὶ ἀρετὰς μεγάλας καὶ μεγάλα ἐ-
λαττώματα. Μνησικακεῖ κατ' ἐκείνων, ὅσοι ἐπει-
ράθησαν νὰ σμικρύνωσιν αὐτὸν εἰς τὰ ἔμματα
τῶν μεταγενεστέρων, δὲν ἐσυγχώρησε δ' ἔτι εἰς
τὸν πρίγκιπα Γορτσάκωφ τὸ ὅτι θεώρησεν αὐ-
τὸν συνένοχον τῶν σχεδίων, ἅτινα ἐχάλκευεν
ἐνῆτει 1875 τὸ στρατιωτικὸν ἐν Πρωσσίᾳ κόμμα
κατὰ τῆς Γαλλίας».

Ἡ ἀργία εἶνε ἡ σωφία τῆς ψυχῆς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

Αἱ ἐφημερίδες τῶν Παρισίων ἀνήγγειλαν πρὸ
ὀλίγου χρόνου τὸν θάνατον τῆς Κυρίας Ἰωσήφ
Μερὺ, τὸ γένος Βορέλ, χήρας τοῦ περιωνύμου
συγγραφέως τοῦ πολέμου τοῦ Νιζάμ.

Ἡ κυρία αὕτη ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κ. Βορέλ,
ὁ ὁποῖος ἐπὶ τῆς Παλινορθώσεως διετήρει ἐν
Μασσαλίᾳ τὸ Café des Allées.

Ὁ Κ. Βορέλ ἦτο μικρὸσωμος ἀνὴρ, ζωηρὸς
καὶ κατὰ βᾶθος ἀγαθός. Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔ-
τους 1822, τὸ καφενεῖον αὐτοῦ ὅπου πολλοὶ ἐ-
σύχναζον ὅπως παίξωσιν ἐν ἀποκορῷ τὸ σφαι-
ριστήριον, ἀπέκτησε νέους πελάτας. Αὐτόθι ἤρ-
χετο καθ' ἐκάστην εἰς ὠρισμένην ὥραν εἰκᾶς
ξένων μυστηριωδῶν, οἵτινες διήρχοντο ὡς σκιαὶ
τὴν κυρίαν αἴθουσαν τοῦ καφενεῖου πορευόμενοι
εἰς μικρὸν δωμάτιον, κείμενον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ
διαδρόμου. Ἡθελέ τις ὑπολάβει τούτους ἐν τῷ
δωματίῳ ὡς καρβονάρους τῶν χρόνων τούτων.

Ἐρωτώμενος περὶ τῆς ἐθνικότητος τῶν ἄλλο-
κότων τούτων πελατῶν τοῦ καφενεῖου ὁ Κ. Βο-
ρέλ ἀπήντα μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως. Ἐλεγε
ὅτι ἦσαν δυστυχεῖς ξένοι. Εἶχεν ἐνοικιάσει εἰς
αὐτοὺς ἀντὶ πέντε φράγκων κατὰ μῆνα μικρὸν
δωμάτιον, ὅπου συνήρχοντο ἀθορόβως ἐκ τοῦ
καφενεῖου δὲν κατηνάλισκον μέγала πράγματα
ἐπὶ τῆς τραπέζης περὶ τὴν ὁποίαν ἐκάθηντο ἔ-
κειτο ὑδροφόρον ἀγγεῖον, μόλις δὲ ἀπὸ χρόνου
εἰς χρόνον ἐζήτουν καὶ ὀλίγον καφέ. Ἐκάπι-
ζον μικρὰς ἀξίας σιγάρα καὶ συνδιελέγοντο με-
λαγχολικῶς κεκλεισμένη τῇ θύρᾳ.

Οἱ τακτικοὶ πελάται ἐπὶ μάλλον περιεργοί
γενόμενοι ἠνώχλουν τὸν Κ. Βορέλ, ἐπὶ τέλους δ'
ἔμαθον ὅτι αὐτοὶ οἱ συνομῶται, οὕτως εἰπεῖν,
ἦσαν Ἕλληνας φυγάδες Χιοὶ διαφυγόντες ὡς ἐκ
θαύματος τὴν σφαγὴν τοῦ 1822. Κατέφυγον δὲ
εἰς Μασσαλίαν ἀναμένοντες ἐνταῦθα τὸ τέλος πο-
λέμου, εἰς ὃν ἀπόβλεσαν τὰ κυριώτερα μέλη τῆς
οἰκογενείας των.

Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ὑπῆρχον τῶντι
οἱ Ῥάλλαι, οἱ Ἀργένται, οἱ Σεκιάραι, οἱ Ῥοδο-
κανάκαι, οἱ Ἀγέλαστοι καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἀρ-
χηγῶν, τῶν τανῶν μὴ ὑπαρχόντων, τῆς ἑλλη-
νικῆς ἀποικίας τῆς Μασσαλίας. Ἀναγκασθέντες
νὰ καταλίπωσιν ἐν σπουδῇ τὴν πατρίδα των καὶ
τὸν ἐν αὐτῇ ἄνετον βίον, ἀφίκοντο εἰς Μασσα-
λίαν ἐντελῶς ἄποροι· αὐτόθι δ' ἐν τῷ τελευ-
ταίῳ δωματίῳ τοῦ καφενεῖου τοῦ Κ. Βορέλ ἤρ-
χοντο καὶ συνδιελέγοντο περὶ τὴν συμφορὰν τῆς
γενεθλίου αὐτῶν γῆς, καὶ μετέδιδον πρὸς ἀλλή-
λους τὰς εἰδήσεις, σπανίως καὶ ταύτας ἐρχομέ-
νας, ἄς ἐλάμβανον ἐκ τῆς Ἑλλάδος.

Μικρὸν μετὰ ταῦτα τὰ πράγματα ἐβελτιώ-
θησαν καὶ οἱ φυγάδες ἠδυνήθησαν νὰ συνάψω-
σιν ἐμπορικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Ἀνατολῆς.
Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ταπεινὴ ἀρχὴ ἀποικίας, σή-
μερον ἀριθμούσης πολλοὺς πλουσίους ἑκατομ-